

for nødvendigt i Loven at indføje en Bestemmelse om, at en Person ikke ved Flytning kan opnaa Beskæftigelse i længere Tid, end han hidtil har haft, med mindre ganske særlige Forhold taler for Flytningen. Bestemmelsen tager imidlertid kun Sigte paa at forhindre Misbrug og tilsigter ikke at forhindre en Person, der af i øvrigt vægtige Grunde foretager en Flytning, i at faa Beskæftigelse i det Timeantal, i hvilket han efter sit nye Opholdssted normalt vilde faa anvist Arbejde.

Man har tillige anset det for nødvendigt i Stk. 4 at optage en Bestemmelse om, at Udgifter til Transport af Arbejdere til og fra Arbejdsstedet og eventuelt til særligt Arbejdstøj, hvor Forholdene taler derfor, helt eller delvis kan afholdes som Arbejdsudgift; Udgifter af denne Art er ikke Genstand for Kommunerefusion i Medfør af § 7.

ad § 5.

Som fremhævet i Arbejdsløshedsraadets Redegørelse maa det være en Forudsætning for Arbejde ved Foranstaltninger efter denne Lov, at paagældende ikke har lønnet Beskæftigelse i de arbejdsledige Dage. Ud fra disse Betragtninger har Ministeriet fundet det rimeligt i Stk. 1 at optage en Bestemmelse om, at andet Arbejde skal anmeldes for vedkommende Arbejdsleder. Det maa dog herved være Opgaven ikke alene ikke at modarbejde, men direkte at bistaa de beskæftigede i Bestræbelser for at opnaa anden Beskæftigelse, saaledes at de snarest kan vende tilbage til normalt Arbejde; men indtil dette kan ske, skal det muliggøres at tage Beskæftigelse paa de arbejdsledige Dage i Betragtning ved eventuel Anvisning af Arbejde for kommende Uger.

Efter Arbejdsløshedsloven mister en forsikret Retten til Understøttelse, naar han ikke har haft Arbejde i mindst 10 Maaneder i Løbet af de sidste 2 Aar. Fra denne Bestemmelse kan der dispenseres, men Retten til Understøttelse bortfalder i alle Tilfælde, saafremt et Medlem ikke har haft Arbejde som Lønarbejder i henholdsvis mindst 26 eller 39 Uger inden for den i Vedtægten fastsatte Grænse af 3 eller 4 Aar. Det vil formentlig ikke være rigtigt hverken over for Kasserne eller over for det offentlige at fastslaa, at Arbejde ved Foranstaltninger efter denne Lov skal berettigede de paagældende til at generhverve de tabte Rettigheder i Arbejdsløshedskasserne. Paa den anden Side vil det formentlig heller ikke være rigtigt stadig at betragte den paagældende som værende arbejdsløs,

idet man derved vilde fjerne ham endnu længere fra kassemæssige Rettigheder. Ministeriet har derfor i Overensstemmelse med Arbejdsløshedsraadets Standpunkt ment, at man bør gaa den Mellemvej at fastslaa, at den Tid, i hvilken han er beskæftiget med Arbejde af denne Art, er uden Betydning i Forhold til hans Genindtræden i Understøttelsesretten, saaledes at han, naar det bliver muligt for ham paa ny at gaa ind i det faglige Arbejde, vil være stillet, som han stod den Dag, han paabegyndte det ekstraordinære Arbejde; hertil sigter Bestemmelsen i Stk. 2.

ad § 6.

For saa vidt angaar Arbejder under de i § 1, Stk. 2 b. nævnte Arbejdsomraader, vil der vel i første Række blive Tale om Beskæftigelse af Arbejdere inden for vedkommende Kommune (Amtskommunen). Det vil imidlertid i mange Tilfælde, og da navnlig ved Udførelse af Arbejder at den i § 1, Stk. 2, under a., nævnte Karakter, være nødvendigt, at der finder et Samarbejde Sted mellem Kommunerne og den offentlige Arbejdsanvisning, saaledes at der erhverves et Overblik over Arbejdsløshedens Art og Fordeling i hele Landet. Under Hensyn hertil har man derfor anset det for nødvendigt i Stk. 2 at fastslaa, at de nærmere Regler for Arbejdsanvisningen fastsættes af Socialministeren.

ad § 7.

Den Besparelse, som de paatænkte Arbejder vil medføre for det offentlige, vil i det store og hele falde paa Kommunerne. Dette gælder, hvad enten det drejer sig om direkte Statsarbejder, eller om Arbejder, som Kommerne iværksætter med Statsstøtte. Det er da naturligt, at Kommunerne i et vist Omfang skal deltage i Udgifterne. Den i det enkelte Tilfælde besparede Understøttelse er jo hidtil baaret med $\frac{1}{3}$ af vedkommendes Opholdskommune og $\frac{2}{3}$ af Refusionsforbundet, og Spørgsmaalet bliver da, i hvilket Forhold Stat, Kommune og Refusionsforbund skal bære denne Arbejdsudgift.

Arbejdsløshedsraadets foreslaar her, at 45 pCt. af Arbejdslønnen skal lægges paa Kommunerne og 55 pCt. paa Staten. De Kommunerne paahvilende 45 pCt. foreslaar Raadet efter den hidtidige Fordelingsnorm fordelt med 15 pCt. paa den Kommune, hvorfra vedkommende er anvist, og 30 pCt. paa Refusionsforbundet. Ministeriet mener, at det vil være rigtigere kun at lægge